

Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
1.Fkf.167/2017/11.

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év szeptember hó 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.Fk.98/2016/49. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárás során felmerült 19.930.- (tizenkilencezer-kilencszázharminc) forint büntügyi költséget az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2017. év május hó 15. napján kihirdetett 4.Fk.98/2016/49. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés bűntettében (Btk. 160. § (1), (2) bekezdés c./ pont) állapította meg. Ezért őt 6 év fiatalkorúak börtönében végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a büntügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére téves minősítés és a kiszabott büntetés súlyosítása végett, míg a vádlott az ok megjelölése nélkül védője a tényállás téves megállapítása és eltérő minősítés miatt jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.420/2017/2. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, kizárólag a kiszabott büntetés súlyosítása végett tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A bizonyítékok mérlegelése alapján megalapozott tényállást állapított meg és indokolási kötelezettségét is teljesítette. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság teljes körűen felsorolta, azonban a bűnösségi körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlottat a bűncselekmény elkövetése idején 17 nap választotta el a nagykorúvá válástól, ezért fiatal korának

csupán a büntetési tétel maximumát behatároló jelentőséget lehet tulajdonítani. A törvényi minimum közelében kiszabott szabadságvesztés büntetés eltúlzottan enyhe, nem elegendő a büntetési célok eléréséhez. A vádlott a társadalmi normákat sorozatosan és tudatosan megszegte, vele szemben az elkövetés idején több büntető eljárás folyt, továbbá nem jogerős elítélése sem jelentett visszatartó erőt. Csavargó, önromboló életmódja ellenére őt a sértett befogadta, amit úgy „hálált meg”, hogy több bűncselekményt követett el a sértett sérelmére, beleértve jelen élet elleni cselekményét is. A vádlott cselekménye bár kísérleti szakban rekedt, azonban befejezett és közeli volt.

Az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek tartotta. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékének felemelését indítványozta.

A védő fellebbezését írásban benyújtotta, majd a nyilvános ülésen azt szóban is előterjesztette. A védő álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a vádlott cselekményét aljas indokból követte volna el, ez a megállapítás nem tényeken, hanem feltevéseken alapul az ítéletben. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy miért nem az erős felindulásban elkövetett emberölés büntetében állapította meg a vádlott bűnösségét, holott az eljárás során több erre vonatkozó bizonyíték is felmerült. A vádlott maga is elmondta, hogy indulatos állapotba került a sértett megjegyzéseitől és röviddel ezt követően vágta meg a sértett nyakát. Mindezek alapján az emberölés privilegizált esetének megállapítását és ennek megfelelően a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy megbánta a cselekmény elkövetését.

A bejelentett fellebbezések nem megalapozottak.

A kétirányú fellebbezések folytán eljárva a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva, kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. A bírósági eljárás során a perrendi szabályok megtartásával kapcsolatban sem az ügyészség, sem a védelem részéről kifogások nem merültek fel.

A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot az elsőfokú bíróság értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valósnak. Az ítélet indokolása pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző, az ítéltábla mindenben egyetértett az elsőfokú ítéletben írtakkal. Az elsőfokú bíróság teljes tényállást állapított meg, amely irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A vádlott nem vitatta, hogy a sértett nyakát egy nagy élhosszúságú késsel megvágta és az események lefolyásáról is nyilatkozott. A sértett többször megváltoztatott vallomásai számos ellentmondást tartalmaztak az esemény lefolyását illetően, az időben később történt kihallgatásai során egyre több mindenre és egyre részletesebben emlékezett, azonban az eljárás során rendelkezésre álló orvosi dokumentumok és szakértői vélemények nem támasztották alá a támadás mikéntjére vonatkozó előadását. Az elsőfokú bíróság megfelelően megindokolta, hogy az ellentmondásos sértetti vallomások helyett a tényállás miatt a vádlott vallomására alapította az élet

elleni támadást érintően. Ugyanakkor elfogadta a sértet arra vonatkozó előadását, hogy a támadás előtt közvetlenül veszekedtek a vádlottal, felemlegette neki a sérelmére elkövetett bűncselekményeket és a további - a hatóságok előtt még nem ismerteket is - büntetendő vádlotti cselekvésekről is beszélt, valamint jelezte szándékát arra vonatkozóan, hogy távoltartást fog kérni.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és cselekmény minősítése is megfelel a hatályos büntetőjogi rendelkezéseknek. Az e körben adott elsőbírói indokolással is egyetértett az ítélet tábla. A vádlott ölésre irányuló szándéka egyértelmű volt, az élet kioltására alkalmas eszközzel olyan testtájakra irányult az eszközös támadás és olyan erővel, amely a sértett halálának előidézésére alkalmas volt.

Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a 3/2013.BJE határozat 3. pontjában foglaltakra, amikor megállapította, hogy a vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) (2) bekezdés c/pont szerinti minősített emberölés kísérlete. Az aljas indokból vagy célból elkövetett emberölésen az erkölcsileg elvetendő motívumból fakadó, valamint ilyen célból megvalósított cselekményeket kell érteni. A vádlott cselekményét pedig társadalmilag elítélendő ok motiválta.

Ez pedig önmagában kizárja a védő nyilvános ülésen elhangzott felvetésének vizsgálatát, az emberölés kísérletének privilegizált esete fel sem merülhet, hiszen az emberileg méltányolható ok és az erkölcsileg elvetendő motívum/ok egymást kizáró fogalmak.

A büntetés nemét és mértékét meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba, az annyiban pontosítandó, hogy az enyhítő körülmények köréből kirekesztette a neveltetésével összefüggő személyiségjegyeit, melyek megkönnyítették a cselekmény végrehajtását és a sértett provokatív viselkedését is mellőzte. Nem értékelte enyhítő körülményként az ítélet tábla a vádlott azon nyilvános ülésen elhangzott kijelentését, hogy megbánta a cselekmény elkövetését. A nyilvános ülés közvetlenség alapján látható volt, hogy ezen kijelentés semmiféle tartalmi azonosulást nem jelentett, a vádlott félrefordulva nevetgélve közölte ezt, ami őszinte megbánásnak semmiféleképpen nem fogható fel.

További súlyosító körülményként értékelte az ítélet tábla, hogy a cselekményét idősebb korú sértett sérelmére követte el

A pontosított bűnösségi körülményekre, továbbá a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre tekintettel is az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mértéke megfelelő, annak sem lényeges súlyosítására sem enyhítésére az ítélet tábla nem látott alapot.

Az elsőfokú ítélet járulékos kérdésekben hozott rendelkezései törvényesek, így azokat az ítélet tábla nem érintette.

A Fővárosi Ítélet tábla ezért a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a Fővárosi Ítélet tábla a Be. 92. §-ában foglaltak alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A bűnügyi költség viselésével kapcsolatban az ítélet tábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2017. év szeptember hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Vincze Piroska s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.Fk.98/2016/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Fkf.167/2017/11. számú végzése folytán a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2017. év szeptember hó 19 napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő